

DOTŁUC (7) *vb pf*

o jasne.

inf dotłuc (2). ◇ *praet 3 pl m pers* dotłukli (3). ◇ *impers praet* dotłuczono (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (dwa z tych samych przyładów) – XVII(XVIII) – XIX w.

Wybić, wytłuc kogo, natłuc komu; ingerere pugnos, onerare pugnis Mącz (7) :

dotłuc komu (3): Bo gdys łam był ocziwiłczie Tedycz też dotłukli ćifczie [= czyście] *RejKup P; A* gdy ie chłopi ofkoczyli w iednym domu do tłukli im kijem w okniech. *BielKron 420v; Mącz 145b.*

dotłuc czym (3): BielKron 420v; Onerare pugnis, Dotłuc pięścią. Mącz 264a, 145b.

a. wojsk. *Zadać cios, porazić, pogromić, pobić, ostrzelać [komu] (3) :* drudzy z murow bili kámięmi y łtrzelbą/ ták iż Niemcom kthorzy zá murem łtáli/ dotłuczono bárzo zmurow *BielKron 315, 392.*

Zwrot: »strzelbą dotłuc« (1): ácz im [*Turkom*] łtrzelbą Czechowie dotłukli/ ále łpracowáni niemogli im wytrzymać *BielKron 312v.*

Synonimy: nabić, usiec; a. dołamać, dołomić, pobić, pogromić, porazić, potłumić.

Formacje pochodne cf TŁUC.